

Večer, který mne překvapil aneb jen přátelství vítězí

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 15 Únor 2006 04:00

Zrno bylo odděleno od plev a kdo přišel ve čtvrtek 2.2.2006 do klubu v Trojické ulici, mohl se na vlastní oči i uši přesvědčit. První večer na téma semifinále 3. ročníku soutěže Notování pod Vyšehradem je úspěšně za námi. A stručně o čem to bylo: o kapelách a písničkářích, lehké životní nadsázce, o přátelství, Drakovi a Krtkovi.

Asi nemá smysl dlouze rozebírat pravidla, jako že tento večer byl zásadně postaven jen na hlasování diváků, že z něj jen jeden může postoupit do finále, že ještě zbývají dvě semifinále a že do posledního finálního večera si ke třem diváckým postupujícím porota vybere ještě své dva favority dle vlastního uvážení a že i tento způsob postupu může v dění takové soutěže ledacos zvrátit, což se již v tomto kole potvrdilo, ale o tom později.

První na pódiu se objevil pražský **Triumvirát**, mladičká kapela ochuzená o Dana Švece, který projekt opustil, aby se mohl věnovat sólové kariéře písničkáře. Místo něj, ale spíše v roli konferenciéra než muzikanta, se objevil sympatický Dond. Jejich vystoupení bylo dle mého názoru nejslabším místem programu. Písničky mi většinou splývaly jak aranžérsky, tak mnohdy i melodicky, do jednoho nevýrazného patosu.

Trochu pozitivněji bych ohodnotil jen poslední hranou píseň

Kolikátá láska

, které jsem nakonec dal hlas a to zejména proto, že se od ostatních na první poslech lišila. I přestože jejich vystoupení chyběla jistota a nějaké silnější emociální podbarvení zpěvu by taky neškodilo, nemyslím si, že by se nemohli velmi slušně vypracovat. Zejména kytarové postupy vytažené z učiva klasického hry na tento nástroj mi napovídají, že téhle kapele chybí opravdu jen zkušenosti. Ten muzikantský um by tam byl.

[Simony Klímové](#) máme teď plný FOLKtime. Přednedávnm byl uveřejněn jeden zážitkový článek o jejím koncertu s Pětníkem a nepletu-li se, pak mému kolegovi Tomáši Pohlovi, kterého jsem jako novinář na tomto kole Notování zaskakoval, poskytla celé interwiev. Písničkářka pochází ze Slaného, kde ji každý měsíc můžete slyšet v místní čajovně "Letící slunečnice" v jejím hudebním pořadu. Do něj jsou v blízké budoucnosti zváni Hluboké nedorozumění, písničkář Jarda Holan nebo Stráníci, kteří stojí za soutěžním festivalem Osecká kytara, jež v posledním ročníku Simča v soutěži písničkářů vyhrála. Navíc mi v soukromém rozhovoru před soutěží prozradila, že natočila demosnímek.

Simona z prvního kola postoupila díky divoké kartě poroty. Nechci se opakovat a znovu tvrdit, že mne Simča překvapila jasností myšlenek ve svých písních obsažených při nulové ztrátě básnické invence, a tak zhodnotím jen písně pro mne nové a to *Zákony věků* z konce loňského

Vecer, který mne překvapil aneb jen přátelství vítězů

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 15 Únor 2006 04:00

roku a píseň

Skála

. Prvá je o smrti a umírání vůbec. Ačkoliv právě tyto písně bývají emociálně nejpůsobivější, tak mě přišla spíše průměrná, v rozmezí tohoto večera dokonce i lehce podprůměrná - prostě mne nechytla ani melodií ani výrazem projevu. Stejně jako u Triumvirátu si však myslím, že druhý náslech by můj názor mohl značně posunout dál. Tohle byl jen soud z prvního dojmu. O to víc jsem si vychutnal propadavý vokál silové mantry, či modlitby, písně Skála. Dle mého nejlepší píseň soutěžní části večera. Pseudolidové nápěvy mi poslední rok mého života nějak útočí na srdíčko, ale myslím si, že tady značně zapracoval pěvecký výkon, kterému nechyběla energie a to mi leckdy stačí. Mé hlasy nakonec Simona získala pro píseň

Na Olymp

a samozřejmě jsem si neodpustil zakroužkovat na hlasovacím lístku Skálu.

Duo **T'n'T** předvedlo od počátku do konce energické vystoupení. Zaujal mne zejména výstup Terezy Ženaté. Někdo by řekl, že má osobitý projev, ale já chvíli přemýšlel, zda-li se mám smát, nebo to její přílišné, až trochu nepřírozeně vypadající kroucení za mikrofonem mám brát opravdu vážně. Bral jsem! Za zajímavé písně a ty dostaly i mé hlasy bych označil vůni léta prosycenou skladbu *Děšť* a pak milostný duet od ruského skladatele Alexeje Rybnikova (odposloucháno z pódia), kde mne příjemně rozechvíval mírně napjatý refrén, který se v překladu ukázal být značně filosofický.

"*Klárce ujela kobyly*," prozradil mi jako aktuální novinku Honza Špalek z kapely **MY3.avi**. Zjevně tím nemyslel, že by se jejich houslistce stala nějaká nepřístojnost při jízdě na těchto skvostných zvířatech, i když věřím, že ani to by mi při své poněkud šprýmařské nátuře nakonec nevyvrátil. To spíš komentoval problémy, které člence tohoto souboru připravil její nástroj. Dále jsem se dozvěděl, že 20.4. v KC Novodvorská si po delší době v Praze opět odehrají větší koncert, čímž bylo míněno "

víc než-li

pět písniček

". U kapely My3.avi nemám problém s kritikou. Jejich kořeny ze středoproudařské scény je naučily činit muziku zajímavou jak instrumentálně, tak tématy svých textů. Kupříkladu

Rozjedem se autem po polích

, jež bují proti stereotypu, mi připomněla svou náladou i vyzněním Malotraktor od Migu 21. Myslím, že jsem ji již slyšel na podzim loňského roku na festivalu FOLKomín. Tato píseň je právě tím příkladem, kdy teprve na druhý náslech se v uších recenzenta dílko posouvá k jeho kladným reakcím na ně. Napoprvé mi totiž nijak zvláštní nepřišla. Za zásadní píseň považuji

Jupiter

. Údernou naddimenzionální píseň o "prezidentovi Vesmíru" považuji za dokonalé propojení folku a sci-fi žánru. Obzvlášť, když se proslýchá, že inspirací k této písni by

MY3.avi na ilustr. snímku z Rybynaruby

Vecer, který mne překvapil aneb jen přátelství vítězí

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 15 Únor 2006 04:00

foto: Tomáš Pohl ©

mohl být jeden významný folkový kritik a pořadatel několika festivalů. A mé hlasy? Vletílo ptáča do mojích fujárů, Rozjedem se autem do polí a samozřejmě Jupiter.

A nyní v pauze mezi soutěžní částí a zážitkovou spíše divadelní, než-li hudební, etudou **Panelákových fotrů**

malá poznámka. Kdyby Cimbur na pódiu mlčel na téma "rozdáváme ceny kamarádům", možná bych teď mlčel i já. Ale nemohu!

Když bude někdo pravidelně účastníkem hudebních soutěží a festivalů, zákonitě se musí potkat s pořadatelem. Od toho je již jen malý kousek k tykání a skamarádění se. Přitom si hudebníci nabírají pódiové zkušenosti a to je cesta k vítězství, je-li to ovšem cíl interpreta. Před rokem a půl jsme se s Cimburou potkali na jednom koncertu. Bavili jsme se o Notování a Cimbur mi tehdy řekl, že na jedno kolo odstoupí z poroty, protože by jeho názor na jednoho ze soutěžících nemusel být tak objektivní, jak by bylo správné. Nevím sice, zda-li tak opravdu učinil, ale řekl to natolik přesvědčivě, že k němu mám v posuzování výkonů soutěží důvěru a to, že se s nimi kamarádí? Jak jsem psal prve: když někdo bude hodně hrát... bude i náš kamarád a může třeba i vyhrát.

Popisuji je stručně, ale výstižně: hrají ukrutně falešně, texty jsou příšerné, vypadají odrbaně a bezdomovci bych podal ruku bez štítění spíš než někomu z [Panelákových fotrů](#). Tedy pokud budou stát na pódiu ve svých tepláčkách a roztrhaných tričkách. Ale jsou skvělí! Bezkonkurenční záruka humoru chlápčného, hnusného, oplzlého a přitom natolik slušného, že by se leckterý Suchánek mohl učit a stydět v koutě. Páté místo na Zahradě mluví za své. Poprvé jsem se s Jiřím "Tatrou" Kynclem, Jaroslavem "Heavy" Budilem, Zdeňkem "Paganini" Vidlákem a Michalem "Strýčkem Korbajnem" Kněblem setkal na již jednou zmíněném festivalu FOLKomin. Oni na pódiu a já na lavičce v hledišti. Již tehdy jsem tvrdil, že si nedovedu jejich produkci zaznamenat na kompaktním disku představit. A hle, do Trojické přinesli placatou modrou věc s názvem "

tek demáci

". Koncert se tak stal i křtem, který u formace, na kterou dle názoru kapelníka Kyncla nechodí posluchači ale diváci, nabral vsutku teatrálních rozměrů. Připíjelo se vodou z kýblu, kam bylo posléze vhozeno křtěné CD. Pokladník, nebo-li výběrčí vstupného, jistý Drak, slaví kulaté narozeniny, a tak pod Cimburovým tlakem byl přinucen vystoupat na prkna, která v tu chvíli pro něj neznamena svět, ale možnost propít se k na dně epesního kyblíčku uloženému disku. Jestli Drak opravdu požil svých 10 litrů kapaliny, aby si doma mohl pustit Fotry, to věru nevím, ale originální mi to přišlo dost.

Vecer, který mne překvapil aneb jen přátelství vítězů

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 15 Únor 2006 04:00

Na CD je sedm písní. Čtyři z nich zazněly na živo. Jak *Panelákoví fotři* jako song stárnoucích mužů, tak *Atentátník*, který v době neshod mezi západní křesťanskou a východní muslimskou kulturou působí velmi aktuálně, byť se opět jedná o parafrázi na téma otrava "alkahólem". V podání ZZ Top Heavy Budila tato píseň nemá chybu, obzvlášť, když o východní nápěvy se snaží taková hvězda jako je zpívající houslista Strýček Knébl. Fotři by si zasloužili samostatný článek, v němž by recenzent popsal všechny gagy, helmy, růžové brýle, ksichty a vůbec, ale tento článek by pak byl natolik dlouhý, že bych ho po sobě už ani já nechtěl číst. Tak si troufnu připomenout už jen megahit

Krtek

, kde jediným nástrojem, který Fotry doprovází je správně hippie-strakatý dětský rapman. Milý Miloši, tohle mi pusť v Bonanze, ať Ti mladí začínající (již 25 let - opsáno z bookletu PF) ukážou, že folk je doopravdy multižánrový. Když Country radio v pořadech jistého Karla Černochoha může pustit Maxim Turbulenc, tak proč by nemohli éterem znít Fotři, byť je to trochu hip-hop.

Teď jsem se pořádně roz dováděl, ale měl bych se uklidnit, neboť závěrem je nutné podotknout, kdo postoupil.

Pořadí písní: 4.-5. místo (18. hl.) *Skála a Kolikátá láska*, 3. místo (19. hl.) *Na Olympe*, 2. místo (21 hl.)

Vikt

or

a

1. místo (24.hl.)

Vletílo ptáčka do mojí fujary

.

Kdo pozorně četl, již tuší, kdo sesbíral nejvíc hlasů. Bylo to velké překvapení. Divoká karta pomohla **Simoně Klímové** k postupu do semifinále a diváci ji posunuli až do finále. Druzí skončili **My3.avi**, což nebylo překvapení. Třetí **Triumvirát**, což teda pro mne bylo, ale asi měli silné zázemí a poslední duo

T'n'T

. Simonka přidala dojemnou baladu o mezilidské vztahové nekomunikativnosti

Budiž ticho

a mě jen k radosti

Skálu

a večer v Trojické byl u konce.

A na závěr tohoto ultradlouhého článku: pokud jste se jím prokousali až do konce, pak

Vecer, který mne překvapil aneb jen přátelství vítězů

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 15 Únor 2006 04:00

zanechejte v reakcích nějakou tu pěknou zprávičku. Myslím, že jsem psal dostatečně kontroverzně, abych předchozí diskusi trumfnul. A proč? Protože mi Cimbura přede všemi popřál alespoň tolik příspěvků v reakcích, jako měl Tomáš k poslednímu základnímu kolu před měsícem. Přeji mnoho zdaru soutěži, vystupujícím i Vám milí platící diváci, co přijdete i příště. Já se poroučím a protože během zveřejnění tohoto článku budu na dovolené, tak nečekejte, že na Vaši jistě ostrou kritiku hned odpovím.